

ZPRAVODAJ

JIRÁSKOVA

HRONOVA

Úterý 5. srpna 1997

ČÍSLO

5

Dnešní program

Park AJ v 15.00 hodin
Loutkové divadlo Michala Drtiny
JAK SE HONZA NAUČIL BÁT

JIRÁSKOVO DIVADLO v 16.30 a 19.30 hodin
Divadlo AHA! Lysá nad Labem
B. Vian: **PRAVDIVÉ PŘÍBĚHY**

Park AJ v 18.00 hodin
Koncert skupiny **KO5** Police n. Met.

MALÝ SÁL JD v 18.30 a ve 20 hodin
DS D 3 Karlovy Vary
R. Anderson: **JÁ JSEM HERBERT!**

SOKOLOVNA v 16.30 a 19 hodin
DS TAK TROCHU BYCHOM AŠ
Scénická koláž textů A. Artauda, I. Diviše,
R. Bednáře: **PRAVDA JE NĚKDE VENKU**

KINO dvůr ZŠ ve 21.15 hodin
EVITA
Světový muzikál USA s Madonou v hlavní roli.

Zítřejší program

JIRÁSKOVO DIVADLO v 16.30 a 20.30 hodin
DS bratří Mrštíků Boleradice
A. a V. Mrštíkové: **ROK NA VSI**

SOKOLOVNA v 16.30 a ve 20 hodin
Divadlo HUDRADLO, studio tvořivé dramatiky Zliv
B. Clavel: **O ČERNÉM BERÁNKU**
A BÍLÉM VLKOVI

DDS CVRČCI ZE STŘEDY LDO ZUŠ AŠ
M. Sendak: **TAM, KDE ŽIJÍ DIVOČINY**

Divadlo HUDRADLO ZLIV
M. Slavík na motivy české pohádky:
PÍŠŤALKA

Husův sbor v 18.00 hodin
MUSICA DA CAMERA
Jiřina Vlachová - zpěv a varhany
Josef Vlach - housle
David Klimeš - housle

KINO dvůr ZŠ ve 21.15 hodin
BOGUS
W. Goldbergová a G. Depardieu v hlavních rolích filmu
USA.

Do Hronova přijedeš jednou - a musíš se pak stále vracet

Když jsem se ujistila, že tmavovlasá žena v džínách, která v Sokolovně zaujatě sledovala vystoupení Petra Váši, je opravdu členka Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Anna Röschová, nenapadlo mě v prvním momentě nic jiného než zeptat se jí:

Paní poslankyně, kdy jste se objevila v Hronově?

Poprvé jsem se tady objevila před šestadvaceti lety, a od té doby mnohokrát.

Hrála jste amatérské divadlo?

Ano, od svých osmi let. Divadlo jsem od dětství tolik milovala, že jsem si sama zařídila, abych mohla hrát: jako dítě ve Strakoncích, potom ve Stránčicích, kam jsme se přestěhovali, a nakonec v plzeňském souboru Dialog. Od roku 1983 do roku 1989 jsem jezdila na Jiráskův Hronov každý rok, absolvovala jsem Klub mladých divadelníků ve Dřevíci, doma jsem nejen hrála, ale i zrežirovala dvě pohádky. Divadlo bylo neodlučitelnou součástí mého života.

Znáte tedy amatérské divadlo dobře zevnitř. Teď jste ale na druhé straně barikády, stala jste se politikem, patříte k těm, k nimž lidé z kultury vzhlížejí nejednou s obavami: Necháte nás padnout?

V těchto záležitostech hraji významnou roli městská a místní zastupitelstva. Rozumné zastupitelstvo divadelní soubor padnout nenechá, mám takovou konkrétní zkušenost z Plzně. Když tady v Hronově vidím to množství lidí, zabývajících se divadlem, soudím, že české amatérské divadlo na tom není špatně. Po období nejistoty na začátku devadesátých let našlo znovu své místo na slunci. Tradice českého amatérského divadla je tak dlouhá a významná, že může samozřejmě prožívat období pochyb a krizí, ale vždycky znovu se vzchopí, i když třeba volí jiná témata a je vedeno změněnou motivací.

Vnímáte svět do jisté míry očima divadelníka. Nejeví se vám i parlament jako velké divadlo?

Nepochybně má s divadlem mnoho společného. Tu i tam vystupují lidé, kteří jsou do jisté míry exhibicionisty. Rozdíl je v tom, že v politice si člověk nevybírá režiséry, ty určí voliči svými hlasy při volbách.

Jaký je podle vás převládající žánr v divadle zvaném Parlament?

Nechci děnit v parlamentu bagatelizovat, ale když chcete bližší žánrovou charakteristiku, pak bych řekla, že nejednou máme hodně blízko k vaudevillu, ale jindy je to zase opravdové drama.

Pomáhá vám v poslanecké práci nějak vaše divadelní minulost?

Priznám se, že právě dlouholeté zkušenosti s divadlem mi umožňují dívat se i na vážné věci s určitým odstupem a nadhledem. Asi se na tom podílí i moje optimistická povaha. Ale počkejte - mluvila jste o mé divadelní minulosti, a pro mě to vůbec není minulost.

Chcete se k hraní divadla vrátit?

Nikdy mě ani na chvíli nenapadlo, že bych se nevrátila, pořád se na to těším. Kdyby byla sněmovna v Plzni, myslím, že bych vedle poslanecké práce stihla i divadlo. Ale obávám se, že ji kvůli mě z Prahy nepřestěhují.

Takže příští rok v Hronově nashledanou?

Patřím k těm, na které platí hronovské kouzlo: Přijedeš jednou - a musíš se stále vracet.

Za rozhovor děkuje Jaroslava Suchomelová

Tři rubíny

Divadelní soubor Tyl, Rakovník

OSUD, LÁSKA, PŘÁTELSTVÍ A VÍRA

Inscenaci rakovnického souboru TŘI RUBÍNY jsem viděl několikrát, mluvil jsem o ni, psal jsem o ní, a tak jsem poněkud v neregulárním postavení, což mi dokazuje netrpělivě a vyzývavě blikající kurzor počítače, abych se už konečně rozjel. Mám v paměti uloženo několik podob, jimiž inscenace prošla, takže výsledný dojem je jimi korigován a inspirován.

Ach, co napsat? Že herci vyrostli herecky, ale i skutečně lety? Ano, to je pravda. Že tím došlo k jejich proměně, neboť text i tvar jsou jim náhle malé a neodpovídající? Ano, i to je pravda. Inu, mladička Blanka Jirušková přepsala pro své vrstevníky starou indickou pohádku, která ve své přímočarosti pojmenování dobra a zla, potřebě uvěřit v to lepší v lid-

ském nitru, aby svět byl snesitelnější, a předložením skutečnosti, že zlé osudy nepřichází odkudsi, ale že je na sebe sami strojíme, konvenovala těm, kdož se pak na sdělení podíleli. Dramatický text přiznává přímočarost a otevřenost, a jevištní tvar to potvrzuje. I konvence vypravování po jednotlivých sekvencích tomu odpovídá, ale pouze do okamžiku, kdy na scénu přichází princezna Sasí. S ní nastupuje jiný princip textový i režijní, který lze volně označit jako psychologický. Proč o tom píšete, proč připomínám vrstevníky? Protože vnímám, možná pouze já osobně, jak se čas a zkušenosti, přes všechnu upřímnost interpretů, kteří nijak neuhnuli od původního jevištního tvaru, prokazují. Projevilo se to i v okamžicích, když se z hlediště ozval smích. Smích kladný, smích pro, smích osvobozující a úlevný, že jsme se přece jen - a to všichni, tedy herci i diváci - přehoupali přes ošemetné místo. To mě přesvědčuje o tom, že rakovnický soubor pokročil vpřed. Ne proto, nebo nejen proto, že tento smích je novum. Dříve upřímnost lidská, člověčí, dokázala nehotové

herce přes ošemetná místa přenést tím, jak byli opravdoví, jak své dobro dokázali - a snad to lze říci - existenciálně sdělit. Dnes jsou o mnoho dál, a svou vyzralost, lidskou a hereckou, dokazují tím, že i když nejspíše cítí, že věci jsou jinak, ctí autorku i režijní koncepci, neshazují, neparodují, neutíkají, nevyhlávají se. A to je dobře! Moc dobře! Pro mne to jest potvrzením toho, že víra v obecné lidské hodnoty, tedy téma o kterém hráli, byla z jejich strany pochopena a přijata. Nejen na jevišti, ale i v životě.

Čtu, co jsem sepsal, a vida, ono to je, i když z druhé strany, přece jen o inscenaci. O jejím tématu, i o potřebě sdělit to, co věřím. A za to rakovnickým děkuji, a už se těším, s čím dalším se utkají. Zlomte vaz.

Vladimír Zajíc

Přidejte rubín!

Vzhledem k tomu, že včerejší divadelní den se konal ve znamení čísla 4 (čtyři Nitušky, čtyři milé bohužel sedmi loupežníků), navrhuji souboru Tyl Rakovník, aby se kolegiálně zařadil a titul příslušně upravil.

Vzpomenete-li půvabnou knížku indických pohádek, ocitnete se znovu na okamžik ve světě démonů, tajemných sil existujících nad světem lidí a vstupujících do jejich osudů, aby tak ověřili jejich skutečné hodnoty. Osudovost, tajemství, síla člověka patří k této literatuře neodmyslitelně. Jedním z tvrdých ořechů, který musí autoři dramatického díla pracujícího s touto látkou rozlousknout, je způsob přenést toto všechno na jeviště. B. Jirušková, autorka divadelní úpravy indické pohádky o třech rubínech, látku zjemnila a „zlyričtěla“. Tento přístup autorům inscenace zřejmě vyhovoval. Na práci s mladými, talent nepostrádajícími herci je to patrné. Patrný je také sklon k preciznosti v technickém vypracování výpravy, rekvizit, kostýmů. Tato doslovnost se ovšem někde obrací proti inscenaci. Zlý osud řešený výtvarně do podoby jakéhosi velkého hada jistě na dětského diváka působí, sílu hrůzoplného démona však nemá. To vlastně platí o celé výtvarné složce. Kromě situace ničení majetku hrdinů pohádky je popisná, nijak nepomáhající vykouzení atributů, o nichž byla řeč výše. Výtvarník jen popisuje a zdobí, osudu dramatu neprospívá.

Spouštěcí moment inscenace, první konflikt, který nelze lidskými silami vyřešit, je tak oslaben. Démon Neštěstí, všudypřítomný, s nímž nelze bojovat přímo, nedotknutelný, a proto jedinou účinnou zbraní v souboji s ním je hodnota charakteru, je navíc v závěru hravě a bez tres-

tu podbíhán, dotýkán, nerespektován. To je příklad, kdy se doslovná konkretizace abstraktní síly obrací proti příběhu. Má to i další dopad. Je to zřejmě první důvod, proč inscenaci chybí napětí. Druhým důvodem je práce s dramatickou situací. Herci vcelku kultivovaně sdělují svůj part, ale nedaří se jim až na výjimky obdařit své postavy lidským zázemím, vnitřním světem, který by nechal uvěřit, že postava skutečně váhá, rozhoduje se, že jednání není určeno jen předpisem scénáře. Aby mi bylo dobře rozuměno, nevolám tu po psychologizaci, přimlouvám se za naplnění způsobu, jenž inscenátoři zvolili. Konflikty se tu tedy spíše naznačují a mluví se o nich, plnokrevně se ale nedějí.

Inscenace je určena dětem. Tzv. kouzelných pohádek se na českých jevištích zase tolik neobjevuje, v tomto smyslu je rakovnický pokus chvályhodný. Je však třeba také poctivě říct, že nabídce původní prózy zůstal dost dlužen. Zkrátka onen rubín, zmiňovaný úvodem, Rakovnickým ještě schází.

František Zborník

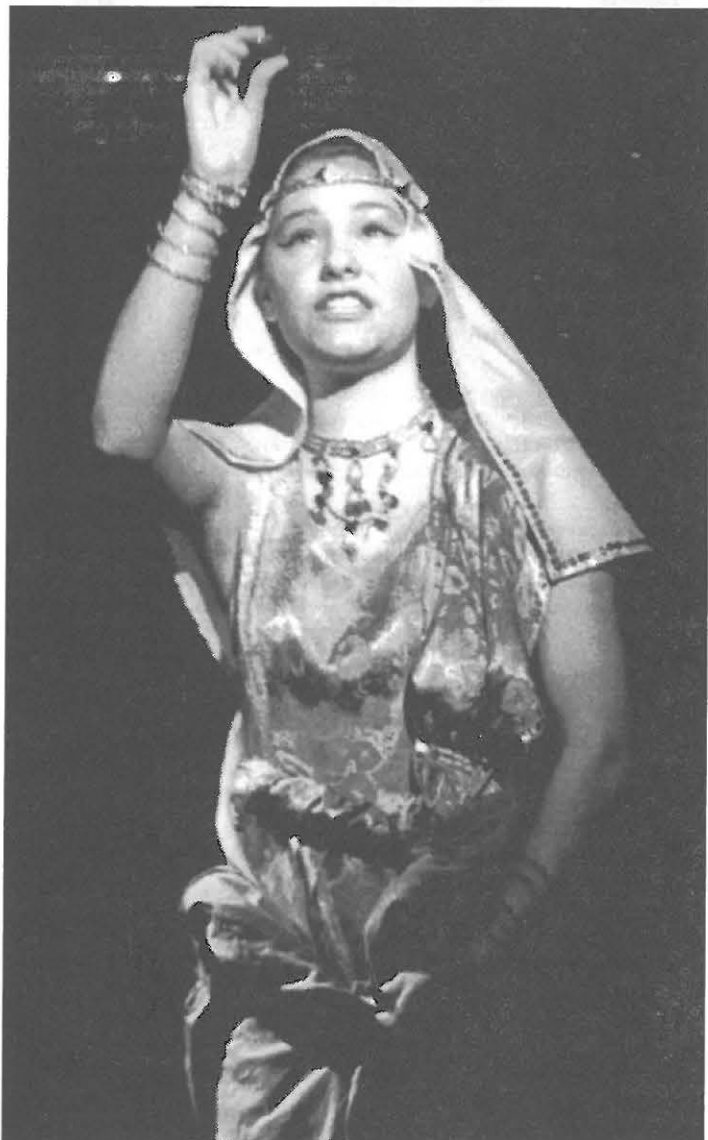
Vířiny rubíny

V úvodníku včerejšího Zpravodaje píše paní šéfredaktorka Suchomelová „...ochotnické hnutí je životaschopné /.../ vzdor konkurenci televize, videa, diskoték...“ Ano. Ochotnické hnutí je nezničitelné. A je to jediné dobře. V některých zeměpisných oblastech ale hrozí, že jej televize stejně zničí a co hůř: vznikne televizní ochotnické divadlo. Na Hronově se nebudeme ptát Kdo to sem vybral, ale přesněji Komu to prospívá?

To je zrovna případ inscenace Tři rubíny. Nepochybuje o tom, že vše jest děláno s dobrým úmyslem - zaplaťpánbu za to. „Mladá autorka Blanka Jirušková“, píše se v programové brožuře“ zachovala kolorit pohádkových příběhů z Indie...“ Aha, vida, v kraji českých pohádkových buditelů bude pro změnu Indie, dobře. Jenže prakticky, co to znamená? Místo indické tajnosnubnosti, běhají tam v plachetkách a mluví nepochopitelným jazykem, který když vhodně vyskočují - zbydou z toho slovní spojení jako například Vířiny rubíny, kterým pes aby rozuměl. Natož dítě. Ovšem dítě, dlužno upřesnit, čerta dbá o Vířiny, dítě (jak bylo odposloucháno v řadě diváků) se rovnou zeptá A co jsou to ty rubíny?

Čím se projevuje televizní herectví: Obecností. To za prvé. Špatnou artikulací. Divnými příchody (kamera už si mne najde). Častým objímáním se dvou lidí, tam kde chtějí vyjád-

pokračování na str. 3

Tři rubíny - DS TYL Rakovník

Dokončení ze str. 2

dřít emoce, nebo kus příběhu, který scénarista nedopsal, protože ho žena volala k večeři.

Zlý osud, ten drak, co v něm pracovalo deset lidí (!) měl na zádech zmenšené indické domečky. Vedle ostatních výhrad - toto bylo krásné a zajímavé.

(V tzv. PC klubu včera kdekdo ohroval nos nad inscenací Čmukařů. Copak ta jejich konkrétní obyčejnost a plachost není v porovnání s obecností Tří rubínů životadárná?).

Slávek

Autor se připravuje na delší pobyt v Indii.

Milá sedmi loupežníků...

Divadélko Jesličky, scéna ZUŠ Na Střežině, Hradec Králové

Milá Milé sedmi loupežníků...!?

Literární předlohu inscenace královéhradeckých „Jesliček“ zná (alespoň doufám) podstatná část populace navštěvující kulturní zařízení typu divadla. Příběh epické básně Viktora Dyka obsahuje silně romantizující prvky jako například touhu po volnosti, svobodě, dobrodružství, ale zároveň „bouří a vzdor“ v duši z věcí stávajících. Všechny tyto atributy ctí i inscenace Emy Zámečnickové (scénář a režie), respektive ctí je v rovině vyprávění samotného příběhu. Základní inscenační uchopení dané látky jde totiž trochu jinou cestou.

Pracuje se zde s rozparem mužského a ženského principu v náhledu na skutečnost, aniž tyto dva principy předloha viditelně akcentuje. Navíc je nám na začátku jasně avizováno, že jde o jakousi vzpomínku, reminiscenci (verše z reproduktorů a postava Milé sedmi loupežníků po letech), v rovině divadelní pak tudíž o jistou formu „divadla na divadle“. Tyto akcenty však stojí samy o sobě a s tím, co se odehrává později, příliš nesouvisí - snad jen slabě ozřejmují rozdíl role Milé mezi čtyři herečky. Přitom samotné režijní a herecké ztvárnění aniž zmíněného mužského a ženského principu působí vynalézavě, autenticky a udržuje diváka neustále v napětí. Je pravdou, že i v tomto případně je nutno zdůraznit, že mužská část souboru přece jen převyšuje kvalitativně část ženskou a že mnohdy pokulhává slovní projev v dikci i artikulaci. Přesto je nám v hledišti v těchto chvílích příjemně a je zřejmé, že mladí herci „jdou za sebe“ a že jim je zvolený princip vlastní.

A zpět k předloze: kde je potřeba zrealizovat jevištní bitku (mimochoodem soubor s tyčemi na velmi dobré profesionální úrovni) či dodat situa-

ce, které text neobsahuje, tak se prostě tok inscenace zastaví a prezentuje se situace, která je v tu chvíli důležitá bez ohledu na kontext původního příběhu. A na závěr opět vystoupí „letitá Milá“ a z reproduktorů nám zní verše „básnickovy“.

Z toho všeho pro mě vyplývá jedna hříšná myšlenka. To, co a jak chtěl královéhradecký soubor sdělit, nepotřebovalo tak obsahově i formálně sevířenou Dykovu předlohu, respektive by mu stačilo využít téma či některé motivy, či snad jen námět Milé sedmi loupežníků. Víím, že již kalkuluji, ale nedá mi to vzhledem k velmi příjemnému a milému zážitku v okamžicích, kdy mladí herci vypořádali o sobě, v čemž mě utvrdila i výborná hudební složka inscenace...

Milan Schejbal

Čtyři milé, sedm loupežníků, jedna pozůstala

Divadlo Jesličky z Hradce Králové nám zahrálo svou, jak sami říkají, „romanticko poetickou zpěvohru“ Milá sedmi loupežníků, k níž scénář s použitím veršů Viktora Dyka napsala a inscenaci režírovala Emilie Zámečnicková. Představení začíná hlasem „básníka“, recitujícího ze záznamu své verše. Do jeho hlasu po chvíli přichází na jeviště starší ženská postava s jurodivým pohledem. No že by to byla ta milá sedmi loupežníků? No když už se to představení tak jmenuje? Ale v tomhle věku? No tak to snad Dyk v básni nemá. Výjev se ztmí... Pak se objeví čtyři mladá děvčata, společně hovořící za milé, či milou(?) loupežníku... Mění se celková nálada. Přicházející loupežníci své texty zpívají bujaře při kytarách, předvádějí přátelské rvačky, během nichž se herci nezapomenou ani uklonit divákům, žádající si potlesk po perfektně povedeném „čísle“. Celé se to odlehčuje a začne připomínat pouťovou podívanou. Řachanda a cajdák v jednom.

Velmi příjemně by se mi to sledovalo, kdybych vždycky rozuměl, díky odbyté výslovnosti, všemu, co aktéři na jevišti říkají, kdybych všechny akce a rekvizity (třeba kříž na zemi, který později zdvihli a nesli) i dobře viděl, kdybych jasněji chápal i důvod celkového zarámování inscenace hlasem básníka, tou starší ženskou postavou a proč jsou ty milé sedmi loupežníků právě čtyři. No on je důvod toho ale jednoduchý. Ema Zámečnicková nám sděluje o vzniku inscenace v programové brožuře Jiráskova Hronova: „čtyři mé žákyňe si chtěly 'udělat' představení“. Tedy proč by nebyla milá sedmi loupežníků čtyřjediná? Vždyť rozdělením textu jedné do postav více se získá možnost jeho barvitější interpretace, personifikace

Milá sedmi loupežníků... - Divadélko Jesličky, scéna ZUŠ Na Střežině Hradec Králové

rozporů uvnitř ní... Tedy: proč ne. To zdůvodnění je přece dostatečné. Jen by mě inscenace měla jasněji ve svém počátku sdělit klíč k jejímu vnímání a rozumění. Namísto toho mě spíš mate. Rád jsem se ale nechal strhnout zápalem a nasazením protagonistů a na tyto problémy zapomínal.

Aleš Bergman

Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku

Ořechovské divadlo Ořechov

Nitušky celého světa, spojte se!

Neboť panu Vlastimilu Peškovi nebudou - předpokládám - brzo stačit ty čtyři představitelky Denisy de Flavigny, které má ve své inscenaci nazvané Mam'zelle Nitouche-ky. A myslím si, že by jakékoliv další Nitušky do tohoto svého představení „zapisoval“ bez problémů. Protože si s tím dvojnictvím a trojnictvím (respektive v závěru pak „zčtveřením“) pohrává znamenitě. Řeší tím mnohé - od zpěvu přes hudební doprovod až k přestavbě. Ale hlavně: realizuje tak situaci. Tu, kterou předepisuje text, předloha a konečkonců i hudba, ale především tu, kterou chce a rozvíjí sám. Činí tak nápaditě, chytře, inteligentně, invenčně atd. atd. A tak mu ten známý operetní kousek pod ru-

kama rozkvétá v příjemnou a zábavnou záležitost, kde jest operetnímu základu dáno co mu patří a zároveň se tou neskrývanou divadelní hravostí realizuje cosi, co bych nejspíše nazval dnešní divadelností. Samozřejmě, tohle všechno by nemohl pan Peška uskutečnit, kdyby za ním nestálo Ořechovské divadlo - nebo chcete-li jinak: soubor tohoto divadla. On zná je, rozumí jim dokonale, oni na něho slyší, rozumějí mu také dobře, a tak se rodí to, co se dá nazvat stylem nebo vznešeně poetikou divadla, souboru. Už je asi čas, aby tuto poetiku někdo přesně popsal, analyzoval, neboť ořečovští jsou fenomenem, kterých české amatérské divadlo nemá moc. Pravděpodobně by se daly spočítat na prstech jedné ruky a ještě by nějaký ten prst zbyl. Výsledek tohoto stylotvorného úsilí jsme dne 4. srpna na jevišti Jiráskova divadla viděli - tuším, že ke spokojenosti většiny diváků.

Asi bych toho měl o tom představení napsat ještě víc. Jenže: někdy si připadám jako cirkusový klaun, jenž s jedním číslem objíždí po léta celý svět. Přijedu na nějakou přehlídku, vidím tam nějaké inscenace, něco o nich napíšu, pak jsem na jiné přehlídce, je tam tatáž inscenace a zase o ní něco napíšu. O této ořechovské *pokračování na str. 4*

Dokončení ze str. 3

jsem psal už dvakrát a skutečně si myslím, že jsem toto své druhé „klaunské intelektuální“ číslo už vyčerpал. Takže jen potvrzují - a rád, upřímně rád - že platí to, co jsem už napsal. Že se ty Nitouche-ky povedly.

Jan Císař

Mam'zelle Nitouche - hned s ní na scénu, dokud je ještě teplá.

Ořečovské divadlo z Ořechova přizpůsobilo Mam'zelle Nitouche svým možnostem: legrace zůstala legrací, hudební nastudování rovnalo se nezřídka ráně do bubnu, zpěvu bylo co hrdlo ráčí a přesněji - ze zpěvu zbylo, na co kdo měl. A proč vlastně ne?

Představení otevírala vtipná forbína, ve které princípal vyzval přítomné diváky, aby zatleskali na mikrofon potlesk, který se bude později používat náhradou za ztracený magnetofonový pásek... Obecenstvo na tuto hru nadšeně přistoupilo, a tak bylo jisté (a další vývoj večera to potvrdil), že se přišlo a chtělo bavit. Málokdo by ořečovským vyčítal, že potlesk skutečně nenatočili a nepoužili..., i když mohli. Tato drobná preciznost by žánru jistě neublížila.

Režisér, scénograf a autor hudebního nastudování (vrrr) v jedné osobě (Vlastimila Pešky) odemkl notoricky známou operetku klíčem zmnožení postav a to tak, že místo rozdvojeného varhaníka Célestina hráli postavu dva různí lidé. Hlavní ženská role byla obsazena třemi ženami tří věkových kategorií a totéž potkalo hlavní postavu mužskou. Zbytek sou-

boru si zahrál plejádu epizodních rolí, nebo se sešel společně v jednotném úboru chovaneček kláštera - to byly scény, ve kterých se s chutí řádilo hlava nehlava.

Humoru bylo v inscenaci skutečně dost pro všechny a bylo zajímavé sledovat, jak se s ním jednotliví herci utkávají: na jedné straně pomyslného spektra jsme viděli nespoutané, burácivé veselí pana Lorence (v úloze Ředitele divadla), dále po trase excelovala paní Klašková v technicky bravurní a pointované úloze Fortnýřky, nebo pan Urban jako Major..., ale svou důležitost a kolikrát stejnou působivost měla i komika cudná - jako v případě pana Korába (Fernand vnuk). Krásné hraní!

Škoda, přeškoda, že nenatočili ten potlesk.

Srovnávací poznámka: Dnes večer promítá letní kino Hronov americký muzikál Evita. Je zvláštní, jak jsou si melodie obou hudebních děl podobné. Beztak to ty Američani obšlehli v domnění, že se to v Evropě nedozvědí.

Vzkaz do Ořechova: Napřesrok zkuste Evitu.

Slávek

Autor je spolupracovníkem redakce

Poznámka pod čarou: dva dny po sobě jsme viděli divadlo slovenské a divadlo české. Nesrovnatelnost obou zážitků provokuje ke srovnání na Slovensku ůkají na struny vědomí, u nás jsme doťukali a řádíme do bezvědomí...

Kandidát na udělení ceny Zlatý Alois Petr Lébl.

Zlatý Alois se valí na Hronov

Nejeden ústrk, šfouchanec do žeber, studenou polévku i útrpné pohledy od skalních ochotníků vyznávajících hodnoty absolutního amatérismu, kteří v životě nevzali za vystoupení ani párek, pivo nebo kávu, nám bylo dáno snášet. Nic nás však nezlomilo, duši naši nezkrušilo a po roce jsme opět zde. Ptáte se kdo? Nu přeci váš milovaný i nenáviděný, do nebes vynášený i do bláta periférie zašlapávaný samozvaný komitét pro udělování ilegální ceny Jiráskova Hronova zvané Zlatý Alois.

Loni se tato cena, u níž sotva kdo může jen stínem zapochybovat, že by snad probůh nebyla prestižní, udělo-

vala poprvé. Sošku kučeravého jinocha si tehdy - s náskokem zvaným o ježčí prsa - odneslo brněnské Studio Studia Dům za inscenaci Černá panna. Tvářnost, jakou Zlatý Alois nabral v letošním roce není ještě veřejnosti známa, nicméně z kuloárů Zpravodaje již prosákla ven informace, že se v těchto hodinách dotyčný artefakt valí na Hronov.

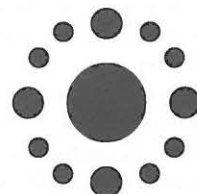
A kdo svými hlasy bude vás, výkonné umělce amatérské, na tuto chrabrou cenu nominovat? Nu, to se ještě přesně neví, jisto však je, že v této partě budou jak čačtí reci scén profesionálních, tak písálkové nájemní.

Princip konečného prosetí adeptů je jednoduchý a připomíná nekompromisní postup matičky přírody - jednotlivé persóny z porotního houfce ohodnotí tři své největší milce bodovým rozpětím 5 - 3 - 1 a ten, kdo nahrabe nejvíce bodů - při jejich rovnosti pak největší počet nejlepších míst, bere vše.

Vítězný navříň ovšem může zdobit nejen skráně celého souboru, ale rovněž tak i výjimečně udatného jedince, který se vyznamená coby herec či výtvarník kapitálního talentu. V tom se nám jeví princip Zlatého Aloise otevřenější a vpravdě demokratičtější, narozdíl od laciných cen typu Oscara. A nyní již můžete netrpělivě čekat na sobotní večer, kdy se krátce po odpálení ohňostroje dostane Zlatý Alois zvaný II. ke svému zbrusu novému majiteli. (zat)

Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku Ořečovské divadlo Ořechov

SLÁVEK SI POČKÁ NA ALOISE ZA CELOŽIVOTNÍ DÍLO

Slávek je nejen stálý spolupracovník redakce Zpravodaje, ale také veselá kopa, kumpán k pohledání a vůbec starý brach, který nezkaží žádný špás. Co jsme se jen nasměli, když nám vyprávěl, jak jednou spolkl dešťovku! Jeho specialitou ovšem je, že na sebe dokáže - po vzoru comicsových vetřelců z vesmíru - vzít podobu jakéhokoliv člověka. A není to žádný fušer jako ti televizní gumáci. Na jeho papeže přišli v Hradci Králové desetitisíce lidí a coby někdejší vinohradská hvězda Dáša úřadoval celý den na Hradě. Proto jsme ho požádali, aby se tentokrát převtělil do režiséra Petra Lébla, a v jeho zastoupení nám poskytl rozhovor. Slávek ochotně souhlasil a zde je výsledek.

Po městě kolují letáky, v nichž tě Národně-osvobozenecká fronta Ježečka Kamzíčka obviňuje z kolaborace s oficiálním festivalovým Zpravodajem. Objeví-li se v něm prý jediná tvoje řádka, pak máš být polit dehtem, obalen husím peřím a vyhnán z bran města.

To je typická dezinformace. Já jsem přece v oficiálním Zpravodaji před pěti lety pracoval, dokonce celý týden, ale příští rok už mne nepozvali. Ocitl jsem se náhle bez práce, úplně vykořeněný, tolik jsem toužil být něco platný v oblasti amatérského divadla, měl jsem z toho doslova horečku. Nežbylo, než založit vlastní, samizdatový zpravodaj. Vydávali jsme jej tři roky a potom se naše redakce rozpadla. Ještě minulé pondělí jsem telefonoval kolegyni Prchalovou, dokonce pan starosta Houštěk nám přislíbil pomoc, ale další kolegyně Hrdinová už něco měla...

Cítils větší tíhu zodpovědnosti v časech svých prvních divadelních krůčků, nebo pod ní více tvá bedra klesají, když máš ke svému uměleckému skotačení k dispozici ansámbl Divadla Na zábradlí?

Já bych si vyprosil termín umělecké skotačení! Ještě nyní splácím dluhy za dekorace JELO, na které mi plat v magistrátním divadle kupodivu nestačí. Když o tom tak přemýšlím, práce je to naprosto stejná, s jedinou podstatnou úlevou: Když večer hraje, nemusím chodit „ve čtyři stavět“, za což jsem upřímně vděčný.

Poznamenalo tvůj život více, když jsi se dal k divadlu, anebo

když jsi vstoupil na profesionální půdu?

Když jsem přišel k divadlu, poslali mne do Hronova, do Klubu mladých divadelníků, kde mě Soňa Pavelková nechala procházet „branou smrti“ a pan Kaftan mě naučil vodit imaginárního psíka. Pak přišla paní Černíková-Drobná a vysvětlila nám, co je základním kritériem dobrého divadla: aby diváky nebolela prdel. Trojici mých nejmilejších divadelních učitelů doplnil později Leoš Suchařípa, který mne naučil kouřit a pít vodku.

Hronova se nyní účastníš jako jeden z lektorů diskusního - nebo-li problémového klubu. Neuvážíš o tom, že bys podobný klub zřídil i na Zábradlí, kde by s tebou diváci mohli poklábat o tvých inscenacích?

Takový klub provozujeme už dávno, ale nenazýváme jej problémový. Diskuse končí obvykle tehdy, když přijdou ráno uklízečky.

Od loňska se na Jiráskově Hronově uděluje ilegální cena Zlatý Alois. Nehlodá v tobě pokušení,

že by sis s některým ze svých budoucích opusů odskočil zpět k amatérům, abys měl šanci Zlatého Aloise třímát vítězně ve svých pažích?

Bylo by mi to velice milé. Při mém štěstí předpokládám, že k tomu dojde někdy v roce 2040 a bude to zvláštní Alois za celoživotní dílo.

Slávkovy údery do klávesnice zasejfoval a na disketu pietně přenesl

Zdeněk A. Tichý

KRITICKÁ KVĚTOMLUVA

Třetina Jiráskova Hronova je za námi. Jaký byl? Aby podnítila diskuse a dala záminku k radovánkám, šarvátkám a vášním, rozhodla se redakce ověřit jednotlivá představení květinami. Oslovila několik přítomných kritiků a divadelníků, vesměs spolupracovníků redakce.

Pod jednotlivými „puntíky“ se skrývají tyto květovýmiznamy:

- květinka zpívá
- květinka voní
- květinka kvete
- květinka uvadlá
- květinka uschla

KRITICKÁ KVĚTOMLUVA	J. C.	J. H.	P. L.	M. S.	A. B.	J. S.	ZAT.	V. H.	R. H.
DS DJ Hronov Kofistníčci	●	●●●	●●●●●	●●	●	●	●●	●●●●	●●●●
Verband Berliner A. T. Kdo byl Mr. Hillary	●●	●●●●	●●●●●	●●	●●	●●	●●	●●●	●●●
Bungeiza Toyama Námluvy, Lekce	●●●	●●●●●	●●●●●	●●	●●●	●●●	●●●	●●●●	●●●●
Regina Břeclav Bazar aneb Z deníku	●●●●	●●●	●●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	
Domino Praha Večer moderního tance	●●●●		●●●●●	●●●●	●●●	●●●●	●●●●	●●●●	
Bápodí Bánovce n. B. Zátíší s matkou	●●●	●●	●●●●●	●●●	●●●●	●●	●●●	●●	●●●
Čmukaři Turnov Sadoděde, Sadoděde	●●		●●●●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●●●●
Tyl Rakovník Tři rubíny	●●●	●●	●●●●●	●●●●	●●●	●●●	●●●	●	
OD Ořechov Mam'zelle Nitouche-ky	●●●●●	●●●●	●●●●●	●●●●●	●●●●●	●●●●	●●●●	●●●	
Jesličky Hradec Králové Milá sedmi loupežníků	●●●	●●●	●●●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	
Petr Váša Cirkus - chaos - minaret			●●●●●		●●●●	●●●●	●●●●●	●●●●●	●

Pod jednotlivými iniciálami se skrývají: J. C. - Jan Císař, J. H. - Jiří Hraše, P. L. - Petr Lébl, M. S. - Milan Schejbal, A. B. - Aleš Bergman, J. S. - Jaroslava Suchomelová, ZAT. - Zdeněk A. Tichý, V. H. - Vladimír Hulec, R. H. - Radmila Hrdinová.

ANKETA - ANKETA - ANKETA

OSUDOVÉ ŽENY A OSUDOVÍ MUŽI NAŠEHO DĚTSTVÍ

Bůh, prs, světlo, bolest, křik, nemoc, počurání, hodná teta, ztracený trpaslík, první polibek, zlá teta, Pionýr, první alkohol, zlý strýček, nahé tělo, vlastní televizor, pivo, první nevěra, hodný strýček, šmírování klíčovou dírkou a ještě mnoho jiného ovlivňuje, formuje i deformuje naše osobnosti a jejich životaběh. Ovšem často a neprávem zapomínáme na své první - a povětšinou i platonické - lásky k hereckým hvězdám a hvězdičkám. V malé anketě našeho Zpravodaje si proto dovolueme přinést malé sentimentální ohlédnutí za těmi, kdož patřili k vysněným idolům našeho dětství či nezralého mládí. (red)

První, co se mi vybavuje z podvědomí, byla Marusja Ogoňok v populárním dětském seriálu Čtyři z tanku a pes. Pravda, trochu soupeřila s Lidkou, ale Marusja vyhrála. A pak jsem měl strašně rád toho psa.

A kolem puberty, jak si tak vzpomínám, mě ve filmu „Matěji, proč tě holky nechtějí“ velmi zaujala a objevila se mi i v některých nočních můrách a snech Dita Kaplanová. A hlavně jí to prosím vás neříkejte!!! **Aleš Bergman, režisér a pedagog**

Z dětství si vybavuju jediný idol, a to je Jiří Štědroň. Bylo to někdy koncem šedesátých let nebo začátkem sedmdesátých a naši si koupili televizi. V té době zrovna běžel televizní písničkový film Popelka, ve kterém jsem si ho, když za pár let přijel s Viktorem Sodomou do Třeboně na koncert. Já v šatíčkách, načičaná, a během jedné písničky skočil Sodoma Štědroňovi do náruče. To jsem psychicky neunesla.

A ze zahraničních to u mě vyhrávali jasně dva mužský - Marlon Brando a Jack Nicholson.

Marie Poesová, vedoucí semináře KPR

Dva mužský ve mně vzbuzovali v dětství zvláštní chvění jako nikdo jiný - Waldemar Matuška a Alain Delon. U Matušky jsem obdivovala jeho krásné vousy a mužný hlas - a i dnes, po letech, když vidím jeho fotografie z těch let, tak si říkám, že jsem neměla špatný vkus. A u Delona jsem měla ráda jeho modré oči. Když ho ve filmu Rocco a jeho bratři zabili, slzela jsem. **Eva Příbylová, psycholog**

Mně se moc líbí Lucie Bílá, protože je bláznivá a krásně zpívá, a Lucie Vondráčková. S tou bych chtěl kamarádit. Je hezká. Moc. A taky hezky zpívá a hraje.

Z cizích - může nežít? - mám nejradši tu ze znělky starých filmů, jak je u písmene O. Marilyn Monroe. Je krásná.

Oskar Hulec, 9 let,

častý návštěvník Jiráskova Hronova

Pozvání na Popelku do Rakovníka

V Tylově divadle a v Kulturním centru v Rakovníku se uskuteční ve dnech 6. - 9. listopadu pod názvem Popelka XVII. ročník národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti. Pořadatelé zvou všechny zájemce na přehlídku jako pozorovatele. K dispozici bude internátní ubytování v ceně 35 - 100 Kč za 1 noc, možné bude i přespání ve vlastním spacáku za 20 Kč, event. hotelové ubytování, které si zájemci uhradí v plném rozsahu sami. Pozorovatelé se zúčastní představení, rozborových seminářů a zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků. Vstupenky obdrží zdarma. V rámci přehlídky bude pracovat skupina dětí, jejichž reflexe na představení budou zprostředkovávány na rozborových seminářích. Máte-li zájem do Rakovníka přijet, odešlete přihlášku nejpozději do 20. října na adresu Kulturní centrum, k rukám Aleny Mutínské, Tyršova 437, 269 01 Rakovník. (jsu)

O rackovi a mámení jmen

Na komíně rodného domku Aloise Jiráska letos nebyl při zahájení JH k vidění majestátní čáp bílý, ani leckdy tak přítulný vrabec domácí. Předstihl je totiž racek. A sice vzácný racek žlutý. Prý se tuze chechtal a s úsměvem v zobáku pohlížel dolů na kolemjdoucí, kteří v jeho chechtotu rozpoznali jisté zvuky, jako: "Rtep lbél, rtep lbél." Copak tím chtěl asi racek říci. Inu, zřejmě počkáme na ptačí odborníky a ptačí cikánky, jež se ze všech koutů řítí na Hronov rychlostí stoleté vody. Racka však již

nezastihnou. Dle posledních zpráv odletěl totiž na Moravu likvidovat larvy komárů. Jak nás však odborníci ujistili, nejedná se zde o první výskyt tohoto velice velmi pozoruhodného živočicha. Před několika měsíci byl již viděn v našem hlavním městě. Tehdy tam zanechal své žluté vejce, jež je v prazvláštním rozpaku stále uchováváno v Divadle Na zábradlí. Ó, dobrotivá přírodou, copak nám tu v Hronově asi tak racek žlutý zanechal?

- tichý Zdeněk ze semináře A -

střípky

Otomar Krejča opět zavítal na Hronov! Tuto zprávu potvrdil účastníci semináře klubu H, který vede Lucie Němečková. Do jejich rozpravy v klubových prostorách, jinak též známých pod poetickým jménem Horor, prý živoucí klasik českého divadla vstoupil s prvním kuropéním. Po zjištění, že na festivalu je i režisér Bergman, se Krejča údajně vrhl do tmy s výkřikem: „Ingmare!!!“ Poslední informace o jeho pohybu přišly z nedávno otevřeného hraničního přechodu v Malé Čermné, odkud podle zdejších celníků režisér zamířil do polského vnitrozemí s tajemným úsměvem na rtech.

Zmatek vyvolala v Hronově včerejší zpráva Lidových novin, podle níž zde v pátek „předvedl německý soubor Vineta kabaret s poněkud zvláštním názvem Umělecká agentura Veneta vypisuje konkurz“. Několik z diváků, kteří v páteční večer viděli úplně jiné představení úplně jiného souboru, se dokonce muselo uchýlit do kočovné psychiatrické ambulance profesora Jana Císaře. Záhadu však záhy rozluštila hronovská policie, jež v hronovských kasematech objevila doupě, kde se odbyvaly zápasy kohoutů, psů a želv a kde také ilegálně hrájí někteří ochotníci.

Podobně kvalitní novinářskou práci předvedl včera po desáté hodině dopolední Český rozhlas na stanici Radiožurnál. Sonorní mužský hlas tam sděloval posluchačstvu, že na probíhajícím Jiráskově Hronově vystoupí v příštích dnech japonský soubor, který předvede i ukázky tradičních japonských tanců.

Součástí koncertu polické trampské skupiny Kamarádi svobody dnes na pódiu v Jiráskových sadech bude také autogramiáda hronovského poety Karla Václava Kubíka. Ten zde bude počínaje osmnáctou hodinou podvečerní podepisovat svou sbírku milostné, angažované a recesní poezie nazvanou MŮZY. Ctitelé jeho veršů, nenechte si ujit vzácnou příležitost získat Mistrův autogram.

Dvě vystoupení Petra Váši vzbudila nejen velký zájem o disciplínu fyzického básnictví, ale také o záležitosti přízemnější, jako je honorář apod. Organizátoři sdělují zájemcům o ekonomické pozadí věci, že Petr Váša „neujedl“ nic z finančních prostředků, určených na festival, a náklady na jeho vystoupení byly zcela pokryty výtěžkem ze vstupného.

Jedinečná šance se ve středu a ve čtvrtek nabízí všem, kdo chtějí lépe poznat sami sebe, své blízké, spolupracovníky, přátele i nepřátele. Alena Kárníková bude v uvedené dny vždy od 11 do 13, od 14 do 16 a od 17 do 19 hodin podávat astrologický výklad Vašeho života běhu. Dovědět se rovněž můžete, který kámen, byliny nebo barva vám bude nejlépe sloužit ke kondici a zdraví. Musíte ovšem znát datum, hodinu a místo svého narození. Koná se v prostoru bývalé knihovny (před rodným domkem A. Jiráska nalevo).

Vydává organizační štáb
67. Jiráskova Hronova
Šéfredaktorka:
Jaroslava Suchomelová
Redaktor:
Vladimír Hulec, Zdeněk A. Tichý
Fotograf: Ivo Mičkal
Technický redaktor:
Marek Zhibo
Tisknou:
Grafické závody Hronov, s.r.o.
Cena: 5 Kč

RANA
HRADEC KRÁLOVÉ
spol. s r.o.